

[Viggo Hauch.]

landbrugsejendomme, det drejede sig om, men jeg har forstået, at hvis lovforslagene bliver gennemført — jeg vil gerne retledes, hvis jeg tager fejl — så skal grundværdien ansættes til en efter samtlige forhold økonomisk god anvendelse, altså efter et andet kriterium, end hvis det var en landbrugs-ejendom. Når jeg meget gerne vil have dette spørgsmål besvaret af den højtærede finansminister, er det, fordi det med de yderzone-områder, vi har set der findes f. eks. her på Sjælland, vil blive et livsvigtigt spørgs-mål for gartnerierne i hovedstadens omegn. Også for de gartnerier, der på grund af byens udvikling bliver nødt til at flytte længere ud, men efterhånden ikke kan komme derud, hvor der ikke er byplanordninger, vil det være et betydningsfuldt økonomisk spørgsmål.

Derfor vil jeg gerne, inden vi slutter denne debat, bede den højtærede finansminister give mig så klart svar som muligt på disse tre spørgsmål.

Ib Thyregod: Ved anden behandling redegjorde jeg for mit partis principielle standpunkt til forslag til lov om ændringer i lov om naturfredning. Jeg henviste til to årsager til, at vi var imod det foreliggende lovfor-slag. For det første, at det uden at sætte andre erstatningsbestemmelser ind ophævede de erstatningsbestemmelser, som var et led i forliget i 1961. For det andet, at kompetencen for fredningsområdet blev flyttet fra de folkevalgte organer, frednings-nævnene og overfredningsnævnet med høje-steretsdommer og judiciel garanti på denne måde, til fredningsplanudvalg med den politiske minister i spidsen som øverste instans.

Det ærede medlem hr. Lund Jensen omtalte spørgsmålet om naturfrednings-lovens § 22 og vort standpunkt hertil. Jeg vil endnu en gang præcisere, at det, der her var tale om i 1961, var et forlig, og at det udkast, som dannede grundlaget, var udarbejdet på foranledning af den forhenværende statsminister og justitsministeriets lovkontor. Når man angriber denne lov-givning, angriber man derfor i virkeligheden også sig selv.

Om erstatningsbestemmelserne har jeg allerede talt, men skal dog blot gøre nogle

enkelte bemærkninger yderligere om dette spørgsmål. Vi havde i udvalget ønsket at få en udtalelse fra de juridiske fakulteter, og vi har fået de svar, som er bekendt, og som går ud på, at det juridiske fakultet i København ikke mener at kunne tage stil-ling til spørgsmålet. Det samme svar er givet af fakultetet i Århus, medens for-holdet er et andet, hvad angår forkøbsrets-lovgivningen, idet fakultetet i København også her har undladt at svare, medens der foreligger i hvert tilfælde delvis svar fra Århusprofessorerne. En af årsagerne hertil må utvivlsomt søges i — som det også siges — at der måtte kræves en gennemgang af enkelttilfælde. Denne gennemgang af en-kelttilfælde var der simpelt hen ikke tid til i det korte tidsinterval indtil lovfor-slagets tredje behandling i dag. Vi foreslog efter disse svar fra de juridiske fakulteter nedsat et udvalg af juridisk sagkyndige, der skulle se på disse spørgsmål, og foreslog tillige, at behandlingen af naturfrednings-lovforlaget blev udsat til septembersam-lingen. Der henvises til, at der i forvejen fandtes et sådant udvalg vedrørende stats-retlige problemer, nemlig i forbindelse med statsrevisionen, men også dette forslag om et sådant sagkyndigt udvalg blev afvist.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen citerede for 2 dage siden en udtalelse af professor Poul Meyer i Information ved-rørende dette med at spørge de juridiske fakulteter; professoren gjorde gældende, at disse politiske spørgsmål ikke burde hen-lægges til fakulteterne. Denne betragtning er urigtig. Det er ganske klart et juridisk spørgsmål, om disse bestemmelser i natur-fredningslovforlaget og i forkøbsretslov-forslagene er i overensstemmelse med grund-loven. Det viste sig da også, da vi fik svar fra en del af Århusprofessorerne på spørgs-målet om forkøbsretten, at dette svar med-førte, at regeringen fandt anledning til at stille ændringsforslag, skønt spørgsmålet allerede i forvejen havde passeret regerin-gens jurister, derunder justitsministeriets lovkontor. Man fandt anledning til at stille ændringsforslag i overensstemmelse med de fremførte synspunkter. Det tyder på, at justitsministeriets lovkontor, som vel be-står af højt kvalificerede jurister, alligevel må betragtes som et organ til speciel rådig-hed for regeringen. Man må derfor overveje